

Minä ja sinä. Kulttuuriset mallit suomalaisessa nettideittailussa

Lectio praecursoria 19.5.2023

Anne Holappa

FM Anne Holapan digitaalisen kulttuurin väitöskirja Minä ja sinä. Kulttuuriset mallit suomalaisessa nettideittailussa tarkastettiin 19.5.2023 Turun yliopistossa. Vastaväittäjänä toimi dosentti Tytti Steel Helsingin yliopistosta ja kustoksena professori, dekaani Jaakko Suominen Turun yliopistosta. Väitöskirja on luettavissa UTUPub-julkaisuarkistossa osoitteessa <https://urn.fi/URN:ISBN:978-951-29-9207-2>.

Lucy ja Paul kävelevät yhdessä rautatieasemalle. He ovat tapailleet kolme viikkoa. Lucy saattelee Paulia junalle. Rauhallinen kävely pysähtyy yhtäkkiä, kun Lucy sanoo Paulille.

- Siis sanoitko juuri, että tapaillet muitakin?
- Joo, eikö se ole koko nettideittailun idea? Paul vastaa.
- Ei! Lucy huudahtaa, Sen idea on löytää sielunkumppani.

Katkelmä on amerikkalaisesta elokuvasta How to be single, vuodelta 2016. Suomennos omani.

Tässä elokuvakohtauksessa kiteytyy yksi tutkimukseni olennaisista asioista. Nettideittailut pari on löytänyt toisensa, mutta heillä onkin ihan erilainen käsitys siitä, mitä nettideittailu tarkoittaa. Paulille se on mahdollisuus deittailla useita potentiaalisia kumppaneita. Lucyn mielestä tarkoitus on löytää se yksi ja ainoa elämäkumppani eikä vilkuilla enää muita, kun se on löytynyt. Selvästikään heidän ajatusmaailmansa eivät kohdanneet.

Tutkimusaiheeni koskettaa lukuisia ihmisiä sekä Suomessa että maailmalla. Seurustelu- ja elämäkumppanin löytäminen on keskeisimpiä asioita yksilön elämässä. Medioitunut elämäntapa tarjoaa mahdollisuuden kumppanin etsimiseen. Jo lähes kolme

vuosikymmentä deittailusovellukset ovat muotoilleet sitä, mitä on kumppanin etsiminen. Silti pelisäännöt eivät aina tunnu olevan yksitulkintaisia.

Nyt, perehdyttyäni aiheeseen, voisin ehdottaa, että ehkä Paul etsi enemmän seikkailua, kun Lucy oli tositarkoituksella liikkeellä. Ehkä heillä ei ollut mahdollisuutta valita kategorialla, kun he tekivät omat profiilinsa. Tai Paul halusi edetä eri tavalla kuin Lucy, hän ei halunnut sitoutua heti, kun Lucy selvästikin oli jo sitoutunut Pauliin ja oletti, että tämäkin olisi. Lucyn mielestä kolmen viikon tapailu tarkoitti sitä, että oltiin parisuhteessa.

Tutkimuskysymykset

Tutkimuksessani halusin kuvailla ja kuvata sitä, millaisia merkityksiä ja asioita nettideittailuun liittyy. Minua kiinnosti se, miten profiiliteksteissä ilmaista asioita. Perimmäinen tavoite oli löytää kulttuurisia malleja, joilla voidaan kuvata suomalaista nettideittailua. Vaikka puhun läpi tutkimuksen nettideittailusta en tutkinut *koko* prosessia. Koska aineistona olivat vain profiilit, tutkimus väkisinkin kertoo siitä, mitä profiilitekstit kertoivat tästä prosessista.

Tutkin aineistoani tiettyyn kontekstiin tehtynä tekstinä. Minua ei kiinnostanut, olivatko tekstissä kerrotut asiat oikeasti totta vai eivät. Minua kiinnosti se, miten henkilöt olivat tulkinneet kumppaninetsinnän heteroseksuaalisen Tositarkoituksella-kategorian, ja miten he sitten toimivat tässä kontekstissa eli mitä asioita he valitsivat omaan profiilitekstiinsä.

Teoriasta

Olen peruskoulutukseltani kulttuuriantropologi. Sen vuoksi minulle oli helppoa lähteä rakentamaan tutkimusta kulttuuristen mallien teorialle, jonka juuret voidaan johtaa kognitiiviseen antropologiaan.

Tässä tutkimuksessa kulttuuri määritellään yhteisten merkitysten järjestelmäksi (Geertz 1973). Saman kulttuurin henkilöt käyttävät samantapaisia ilmaisuja sanoittaakseen maailmaa ympärillään ja saman kulttuurin henkilöt osaavat tulkita heitä. He osaavat tulkita toisen kertomaa tarinaa myös silloin, kun siitä jää jotain pois, koska he tietävät tarinan ja sen mitä siihen kuuluu.

Tämän teorian mukaan samassa kulttuurissa elävät henkilöt jakavat keskenään tiedostamattomia kulttuurisia rakenteita. Ne voi ymmärtää niin, että se on se tieto, johon on kasvettu, joka tuntuu itsestään selvältä, ja jota ei osaa kyseenalaistaa. Asiat vain ovat tietyllä tavalla. Se tuntuu luonnolliselta. Väitän, että ymmärrys, jota saman kulttuurin ihmiset jakavat, saa voimansa jatkuvasta toistosta. Toistoa siitä, mitä on olla suomalainen tai mitä on olla heteroseksuaalinen tai mitä kuuluu naiseuteen ja mieheyteen, tulee jatkuvasti esille median välityksellä. Se läpäisee myös kasvatuksen, mitä annetaan kotona ja kouluissa.

Mikään ryhmä ei ole muodostu täysin samanlaisista ihmisistä. Missä määrin saman kulttuurin edustajat lopulta ymmärtävät toisiaan? Heillä voi olla erilaiset kielelliset valmiudet tai erilaiset valta-asetat yhteiskunnassa. Idea onkin siinä, että *ymmärretään*

tarpeeksi. Jaettuun kulttuuriseen ymmärrykseen riittää, että kaikista annetuista vihjeistä tarpeeksi moni osuu ja menee perille, niin että henkilö tietää ja osaa hahmottaa, mikä tämä tilanne on, mitä tässä luultavasti tapahtuu ja missä järjestyksessä ja mitä hänen oletetaan tekevän. Jos hän ei ole varma, hän voi seurata muiden esimerkkiä. Esimerkiksi väitöstilaisuuden alussa, kun väittelijä, kustos ja vastaväittäjä saapuvat saliin, on helppo nousta oikeaan aikaan seisomaan, kun seuraa milloin muut nousevat.

Kulttuurisen mallin teorian mukaan voidaan puhua skeemasta, joka kertoo tiettyyn tapahtumaan tarvittavat välttämättömät osat ja skriptistä, joka on järjestys, jossa tapahtuma etenee.

Deittiprofiili identiteettiprosessin alustana

Aina, kun henkilö kirjoittaa sosiaalisen median päivityksen tai luo nettideittiprofiilin, hän rakentaa omaa verkkoidentiteettiään. Tämä tarkoittaa kertomusta siitä, millainen henkilö on ja millaisena hän haluaa muiden näkevän hänet siinä ympäristössä (Heinonen 2008; Barton & Lee 2013, 67–85). Koska identiteetin tuottaminen liittyy aina myös siihen, millainen henkilö haluaisi olla.

Identiteetti on selektiivinen prosessi ja edustaa yleensä kompromissia siitä, mikä on mahdollista ja mikä on tavoiteltua. Henkilö tekee valintoja ja painottaa yhteisesti jaetusta repertuaarista erilaisia asioita luodessaan esimerkiksi verkkominäänsä. Yleensä henkilöllä on tarkka käsitys siitä, millaisia asioita hän haluaa itsestään paljastaa ja miten haluaa toisten tulkitsevan näitä sisältöjä. Tätä voidaan kutsua *tietoiseksi profiilityöksi* (Tamminen et al. 2014, 231).

Kulttuurinen tieto deittiprofiilin taustalla

Väitän, että henkilö luo nettideitti-ilmoituksen sen mukaan, mitä hän tietää etukäteen nettideittailusta. Sen, mitä hän tietää, hän on luultavasti joko kuullut tai lukenut mediasta, opaskirjoista ja katsonut muiden profiiliteksteistä. Väitän siis, että nettideittailun genre on näiden kautta profiilintekijälle entuudestaan tuttu. Tämä kaikki tieto kasautuneena luo hänelle ne *kulttuuriset mahdollisuuksien rajat*, minkä puitteissa henkilö luo oman profiilinsa. Samalla hän luo tekstiään kuvitellun (sosiaalisesti normitetun) katseen alla, joka kertoo yleisesti hyväksytyn tavan luoda deittiprofiili ja kertoa itsestään. Lähestulkoon samanlainen tietokasauma on myös muilla, varsinkin samanikäisillä, yhtä aikaa deittipalvelua käyttävillä henkilöillä. Heillä on yhteistä jaettua kulttuurista tietoa siitä, millainen nettideittiprofiili on ja mitä se yleensä sisältää. He tietävät myös, mitä ”tositarkoituksella” tarkoittaa; silloin etsitään monogaamista pitkäa suhdetta.

Tätä tarkoitan sillä, kun sanon, että *kirjoittaja on vuorovaikutuksessa konseptin kanssa ja vastaa siihen sen mukaan, millainen hänen tietopääomansa on*. Se on mielikuva siitä, millaista on toimia nettideittailutilanteessa. Ja sen mukaan *tietyissä kontekstissa pyritään toistamaan siihen liittyviä sisältöjä*, olivat ne itselle sitten täysin valideja tai eivät. Voidaan tehdä listaus kumppanin halutuista kriteereistä vain, koska ajatellaan, että se kuuluu asiaan. Toinen vaihtoehto on tietoisesti toimia niin sanotusti vastakarvaan.

Vaikka aineistoni oli rajattu Tositarkoituksella-kategoriaan, sen sisällä oli vaihtelua. Esimerkiksi sitoutumisen taso saattoi vaihdella halusta käydä kahvilla ja vähän tutustua siihen, että puhuttiin loppuelämän kumppanista, avioliitosta ja yhteisistä lapsista. Näin ollen, alkukohtauksen Paul ja Lucy eivät välttämättä deittailleet eri kategorioissa. Heillä ehkä oli vain erilainen sitoutumisorientaatio.

Esitin äsken, että identiteettiä luodaan suhteessa nettideittailun konseptiin, ja että vuoropuhelu käydään itsen ja omaksutun kulttuurisen pääoman kanssa. Usein mainitaan, että identiteettiä rakennetaan suhteessa muihin eli halutaan kuulua tiettyihin ryhmiin ja erottautua toisista (Jenkins 2008). Profiilin rakentamisessa tehdään mielikuvatyötä tietoisesti mutta myös tiedostamatta. Yksi tapa kohdentaa viestiä on hyödyntää *alakulttuurista sosiaalista pääomaa* (Tolonen 2007), eli tietoa, joka rajoittuu vain tietyn ryhmän sisälle. Profiilintekijä voi nimetä otsikon tai nimimerkkinsä esimerkiksi lempiyhtyeensä levyn nimen mukaan. Tällöin on luultavaa, että sen tunnistaa saman alakulttuurin tunteva henkilö, tuttuus luo yhteyden tunteen ja on suurempi mahdollisuus, että profiili saa kiinnostusta osakseen halutulta taholta.

Deittiprofiileissa ei ole identiteetin rakentamisen jatkuvuutta samalla tavalla kuin vaikka blogeissa tai Facebook-päivityksissä, koska se on vain yksi hetki, mikä siihen on kuvattu, eikä kuvaus pääse kasvamaan siitä mihinkään suuntaan. Tietenkin se jatkuu muussa kanssakäymisessä, mutta profiilitekstissä se on vain juuri sen hetken tuotos.

Minua kiinnosti, millaisia subjektipositioita profiiliteksteistä nousi esiin. Eli minkä ja millaisen ryhmän jäsenenä deittailija haluaa esiintyä kumppaninhaun kontekstissa. Tätä voi kutsua myös *identiteetiksi muille*. Subjektiposition voi toisaalta ajatella myös itseymmärryksen tuotteeksi: kuka olen ollut, kuka olen nyt ja kuka tulen olemaan. Esimerkiksi kansallisuus, kuten suomalaisuus, yleensä käsittää historiallisen jatkumon, yhteisesti hyväksytyt kertomukset suomalaisuudesta, johon henkilö liittyy itsensä. Vaikka puhun tässä tutkimuksessa paljon suomalaisuudesta, se ei ole ongelmaton käsite. Väitän silti, että tahtomattaankin profiileissa puhuttiin suomalaisuudesta. Se oli yksi niin sanotuista rivienväläkertomuksista, joka sisältyi mihin tahansa profiilitekstiin, joka kertoi suomalaisesta elämästä ja arjesta.

Deittiprofiilien sisältö

Mitä deittiprofiileissa sitten luki? Teksteissä nousi laajimmillaan esiin sukupuolen, iän ja kotipaikkakunnan lisäksi kuvaava adjektiivi, ulkonäköön liittyvä kuvaus, työhön ja vapaa-aikaan liittyvät maininnat, maininnat siitä mistä asioista pitää, sekä kanta lapsiin, eläimiin ja päihteisiin. Kumppania luonnehdittiin samoilla kategorioilla kuin itseä. Usein kerrottiin vastaparien kautta kuten työ v. vapaa-aika tai kaupunki v. maaseutu tai nainen v. mies tai minä ja sinä.

Adjektiiveja itsensä ja mahdollisen kumppanin kuvailemiseen käytettiin eniten. Huumorintajuinen ja rehellinen olivat käytetyimmät. Ulkonäön kuvaus oli naisilla monisanaisempaa kuin miehillä. Miehillä oli enemmän toiveita naisten ulkonäön suhteen kuin naisilla miesten ulkonäön suhteen. Erityisesti liikunnalliset ihmiset etsivät liikunnallisia ihmisiä. Sporttisuus ja urheilullisuus olivat pitkin matkaa suosittuja teemoja, mutta mitä vanhemmaksi mentiin, sitä useammin nuorekkuus ja terveet

elämäntavat nostettiin esiin. Liikunnallisuus oli myös itsestä huolta pitämistä ja ajoi samaa *terveellisen elämäntavan eetosta* mitä myös päihteiden tuomitseminen tai kohtuukäytön korostaminen.

Oli yhteisiä ja yleisiä ilmaisumuotoja. Kuten se, että toivottiin, että kumppani *pitäisi itsestään huolta*. Miehet eivät rehvastelleet varakkuudellaan vaan lähinnä toistelivat, että he olivat *omillaan toimeentulevia*. Monin tavoin ilmaistiin tietynlaista aitouden ja luonnollisuuden ihannetta, eli sitä, että henkilö *olisi sinut itsensä kanssa*. Metaforallisesti yleistä oli *olla liikkeellä*. Kohtaaminen jonkun kanssa kuvattiin jonkinlaiseksi *törmäykseksi*, joka aikaansai pysähdyksen. Sen jälkeen mahdollisesti jatkettiin matkaa yhdessä samaan suuntaan.

Yleisesti etsittiin yleisten normien mukaan elävää, tasapainoista ja tavallista ihmistä.

Analysointi ja loppupäätelmät

Väitän, että ei ole vahvaa sukupuoleen perustuvaa eroa siinä, miten deittiprofiiliteksti luodaan. Miehet ja naiset *lukivat ja tuottivat deittiprofiiligenreä pääosin samalla tavalla*. On siis olemassa yhteinen kulttuurinen käsikirjoitus siitä, mitä osa-alueita itsensä kuvailemisessa ja haettavan kumppanin kuvailussa otetaan esille nettideittailukonseptissa.

Valta-asema on aluksi profiilitekstin tekijällä. Hän pyrkii vaikuttamaan ja ohjaamaan lopputulosta ilmaisunsa avulla. Profiilin tekijä käyttää retorisia keinoja. Profiilin tekijä asettaa haluamansa kehykset sille, mitä hän toivoisi. Kerronta on minätietoista. Tulkintaa ohjataan kerrontastrategisilla keinoilla, kuten tietyillä lukemista ohjaavilla kohdilla, esimerkiksi epätavallisen suurella määrällä huutomerkkejä. Kun profiili on julkaistu, valta siirtyy kohderyhmälle, lukijalle, yleisölle: asettuuko lukija hänelle tehtyyn lukijaposition eli saako profiili vastakaikua.

Deittiprofiilin skeema sisältää kolme asiaa: minä, sinä ja me. Millainen minä olen, millainen haluaisin sinun olevan ja mitä me olisimme yhdessä. Meisyyden (käsite Soikkeli 2016) kannalta tarkasteltuna aineistoni profiileissa luvattiin ennen kaikkea sitoutumista. Tosin sitoutuminen oli eri asteista – aivan kuten elokuvan Paulilla ja Lucylla – tutustumisesta yhteiseen elämään. Saman Tositarkoituksella-kategoriankin sisällä oli siis käytännössä useammat parisuhdemarkkinat siinä mielessä, että haluttu sitoutumisaste vaihteli niin paljon. Vakava parisuhde ei tarkoita kaikille samaa.

Todellisuudessa profiiliteksti saattoi sisältää vain osan tästä, esimerkiksi puhuttiin vain minusta tai vain sinusta. Mutta kontekstista johtuen *lukija osaa lisätä tekstiin sinän, minän ja meidät*. Koska käyttämäni teorian mukaan kulttuurisesti pätevä lukija osaa täyttää tarinan aukkokohtat. Tai jos profiilissa on kokonaan tyhjä vapaatekstikohta – sittenkin lukija tietää mitä siinä pitäisi olla, koska hän tietää, mikä on deittiprofiili ja mihin se pyrkii, hänellä on tiedossaan kokonaiskuva, valmis kehys, johon hän sovittaa profiilissa olevaa aineistoa. Tässä tapauksessa lukija ymmärtäneen mennä suoraan lomakeosioon, jossa on jotain tietoja ja hän selittää itselleen profiilitekstin puuttumisen jollain tavalla.

Tarvitseeko tämän ymmärtämiseen olla suomalainen? Periaatteessa ei. Jos on ennenkin käyttänyt deittisovelluksia riippumatta siitä, mistä on kotoisin, tietää mitä siellä pitäisi olla. Nettideittiprofiilin sisältö on universaalisti tuttu, mutta tietysti suomalainen konteksti tuottaa omanlaisiaan yksityiskohtia, kuten sisu, sauna, kesämökkikulttuuri, vahva luontosuhde tai maidon ja kahvin juominen.

Väitän, että digitaalisessa ympäristössä itsessään on omia lainalaisuuksiaan, aivan kuten nettideittailukontekstissa. Kummatkin vaikuttavat siihen, miten niitä luetaan. Aineistossani oli tietyt tekniset mahdollisuudet lisätä profiilin muutakin kuin pelkkää tekstisisältöä. Näitä käytettiin vähän, mutta juuri se kertoo siitä ajasta ja siitä mitä nettideittailu tuolloin oli. Nettideittipalvelualusta ei ollut vuorovaikutteinen. Aineisto on kerätty vuonna 2012, ja siten se sijoittuu saumakohtaan nettideittailun maailmassa. Aineisto on luotu juuri ennen Tinderin suurta läpimurtoa, eikä siinä vielä näy myöskään visuaalisuuden tai mobiilisovellusten suuri nousu, eli aika oli myös juuri ennen selfie-kulttuuria.

Minulla oli kaksi tutkimuksellista esikuvaa aloittaessani tekemään omaa tutkimustani. Ensimmäinen oli yhdysvaltalainen Naomi Quinn, joka halusi kuvata amerikkalaisen avioliiton kulttuuristen mallien kautta. Hänen lopputuloksensa oli, että avioliittoa koskevat sadat metaforat pystyttiin luokittelemaan vain kahdeksaan kategoriaan. Amerikkalaiset ajattelivat siis, että avioliitto voidaan kuvata seuraavilla määreillä: pysyvyys, jakaminen, yhteensopivuus, molemminpuolinen hyöty, vaikeudet, yrittäminen, menestyminen ja epäonnistumisen riski. (Quinn 1997.)

Toinen esikuvani oli Mari Hatakan väitöstutkimus vuodelta 2011, jossa hän määritteli puhettavat, joilla puhuttiin suomalaisesta heteroparisuhteesta. Niitä oli viisi: romanttinen, populaaritieteellinen, kristillinen, yhteiskunnallinen ja kansanperinteen puhetapa.

Olisin voinut esikuvieni tapaan luetella deittiprofiileja vaikka seuraavasti; oli deittiprofiili markkinapuheena, deittiprofiili satuna, deittiprofiili arjen kertomuksena, deittiprofiili selvytyjätarinana ja niin edelleen ja kutsua niitä kulttuuriksi malleiksi. Se olisi oikeastaan ollut odotettu lopputulos.

Minusta kuitenkin käyttämäni teorian idea oli paloitella aineisto osiin ja koota se uudelleen ja päätyä yläkäsitteissä mahdollisimman korkealle. Niinpä mielestäni oli tärkeämpää jako *romanttiseen* ja *realistiseen kumppanuusrakkauteen* (kumppanuusrakkaus-termi Haavio-Mannila 1999), sekä *konseptin pakottamaan* ja *konseptia haastavaan* eli jakoon sen mukaan, miten nettideittailun skeemaan suhtauduttiin, mentiinkö sitä myöten vai toimittiinko sitä vastaan – ja nämä neljä esitän tässä tutkimuksessani suomalaisen nettideittailun kulttuurisiksi malleiksi.

Mitä muuta minä sitten tänään väitän?

Väitän, että nettideittailu kuuluu samaan *medioituneen henkilökohtaisen* (Gill 2009; Chambers 2013) sukuhaaraan kuin tositelevisio-ohjelmat tai selfiet tai blogit, vlogit ja podcastit, joissa esitetään henkilökohtaisia asioita julkisesti, yleisölle.

Väitän, että nettideittailua luonnehtii mediasta huolimatta *yksityisyys* verrattuna siihen, että kumppania etsittäisiin lavatansseista tai arkielämän ympäröistä. Lopulta keskustelu deittaajien välillä on täysin kahdenkeskistä, ei julkista.

Vaikka suomalaisessa deittiprofiiliaineistossa ei viety romanttisuuden tunnetta ääripäähän kovinkaan usein, deittiprofiilit ovat silti paikkoja tunteenilmaisuille. Eikä ainoastaan positiivisten tunteiden, vaan niistä saattoi lukea myös pettymistä, turhautumista ja kiukkua. Sen, että löytää jonkun parisuhteeseen, kääntöpuoli on se, ettei löydä. Vaikka molemmat tunnetilat on tunnustettu nettideittailuun liittyen, harvoin ne otetaan esille samassa yhteydessä. Väitän, että nettideittailun jännite ja myös sen kiehtovuus syntyy lopulta toivon ja torjunnan keskinäisestä suhteesta.

FT Anne Holappa, Turun yliopisto, digitaalinen kulttuuri.

Elokuvalainaus

How to be single. 2016. (USA; New Line Cinema & Metro-Goldwyn-Mayer (MGM)).

Kirjallisuus

Barton, David & Carmen Lee. 2013. *Language online. Investigating digital texts and practices*. London & New York: Routledge.

Chambers, Deborah. 2013. *Social Media and Personal Relationships. Online Intimacies and Networked Friendship*. London: Palgrave.

Geertz, Clifford. 1973. *The Interpretation of Cultures. Selected Essays*. New York: Basic Books.

Gill, Rosalind. 2009. Mediated Intimacy and Postfeminism. A Discourse Analytic Examination of Sex and Relationships Advice in a Women's Magazine. *Discourse & Communication* 3, 4: 345–369. <https://doi.org/10.1177/1750481309343870>

Haavio-Mannila, Elina. 1999. Kaukorakkaus intohimona ja riippuvuutena Virossa, Pietarissa ja Suomessa. Teoksessa *Tunteiden sosiologiaa. 1, Elämyksiä ja läheisyyttä*, toim. Sari Näre, 66–103. Tietolipas 156. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

Hatakka, Mari. 2011. *Nainen, mies, rakkaus, seksi. Heterosuhteen kulku, kulttuurinen malli ja sitä selittävät diskurssit kahden omaelämäkerta-aineiston valossa*. Helsinki: Helsingin yliopisto. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-10-6746-4>

Heinonen, Ulla. 2008. *Sähköinen yhteisöllisyys. Kokemuksia vapaa-ajan, työn ja koulutuksen yhteisöistä verkossa*. Pori: Turun yliopisto. <http://www.utupub.fi/handle/10024/39380>

Jenkins, Richard. 2008. *Social Identity*. London & New York: Routledge.

Quinn, Naomi. 1997. Research on Task Solutions. Teoksessa *A Cognitive Theory of Cultural Meaning*, Claudia Strauss & Naomi Quinn, 137–188. Cambridge: Cambridge University Press.

Soikkeli, Markku. 2016. *Tuttua lemmontouhua. Johdatus rakkauskertomusten poetiikkaan, historiaan ja filosofiaan*. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran toimituksia 1420. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

Tamminen, Sakari, Airi Lampinen & Vilma Lehtinen. 2014. Digitaalinen vuorovaikutus, muutos ja luottamus. Teoksessa *Arkiajattelu, tieto ja oikeudenmukaisuus*, toim. Liisa Myyry, Salla Ahola, Marja Ahokas & Inari Sakki, 225–247. Sosiaalitieteiden laitoksen julkaisuja 2014:18. Helsinki: Helsingin yliopisto, sosiaalitieteiden laitos. <http://doi.org/10.31885/2018.00026>

Tolonen, Tarja. 2007. Social and Cultural Capital Meets Youth Research. A Critical Approach. Teoksessa *Youth and Social Capital*, eds. John Bynner & Helena Helve, 29–42. London: Tufnell Press, 29–42.